

Napszúrás

Éjfélkor riadtam fel, ijedtemben jó sokáig feküdtem mozdulatlanul, visszafojtott lélegzettel. Zúgott a fejem, a vaksötétben először azt hittem, otthon vagyok a vízvárosi lakás galériáján. Ki akartam tapogatni a mobilomat a szokásos helyen, jobb oldalt a matrac mellett, de a galéria fája és az oldalfal helyett a levegőbe markoltam. Amikor tudatosult bennem, hogy nem otthon vagyok, kirázott a hideg. Próbáltam rájönni, az álom és ébrenlét szorongós határán, hogy hol lehetek, hány óra lehet és hogyan kerültem ide. Aztán, ahogy kikecmeregtem a félálomból, lassan összeállt a kép.

A hostel szobájában megrekedt a meleg, kilélegzett levegő, átjárta az izzadt hónalj- és lábszag, pedig reggel már mindenki elment. A szobát lehetetlen volt kiszellőztetni, minden oldalról szomszéd házfalak vették körül, alig húsz centire a két kicsinyke ablaktól. Koperben különösen forró volt most a nyár, napközben bőven negyven fok fölé kúszott a meleg, az agyhártyáig hatoló napfény szúrta, hasított, követett mindenhová napok óta. Átkoztam magam, hogy lehetek ekkora barom, hogy Koperbe utazom töredezettség-mentesíteni, miközben tizenkét éve alig ért napfény, folyton a munkahelyemen ültem, mesterséges fényben, távol az UV-sugaraktól. Már a negyedik napon éreztem, hogy rossz vége lesz, nem bírtam koncentrálni a regényre sem, hiába voltam már kész a jegyzetekkel, hiába tudtam már pontosan, hogyan fogom a harminc éve nem látott apámat hidegvérrel meggyilkolni, hogy legalább egy regényben lezárjam a dolgot. A hőség teljesen kikészített, remegtem, hányingerem volt, belázasodtam. Csak hideg dolgokra tudtam gondolni, ha akartam, ha nem, szürke, havas és csontig érőn jéghideg tájakat írtam bele a szövegbe.

Teljesen kihalt volt a háromemeletes tengerparti hostel. Vasárnap reggel mindenki elutazott, teljesen kiürült a többemeletes, átalakított, tengerparti családi ház. A recepció még előző este szólt, hogy nem lesznek itt vasárnap délutántól, legyen nálam mindig a mágneskártya, mert különben nem lesz, aki beenged a házba. Előző este még zsúfolásig volt a zömök, rogygantan a többi tengerparti ház és a sziklák közé ékelődő épület. Nyüzsgés, sürgés-forgás volt mindenfelé. Fiatal lányok csoportba verődve hangos kacajjal töltötték meg a koedukált szobákat. A lehető legtermészetesebben viselkedtek mindenkivel, mintha régi barátok lennének. Nyugatról érkeztek, sokan annak is az északabbi területeiről, talán ezért valahogy a testiség is sokkal egyértelműbb volt nekik. Nem láttam rajtuk se szégyenérzetet, se pironkodást, ugyanakkor kacérságot sem, amikor melltartóra vagy annál is tovább vetkőztek, és fesztelenül válogattak a hátizsájjukban ruha után, miközben mellük remegett a fel-le hajlongástól, vagy amikor kisuhantak a folyosó végi közös zuhanyzókból, lezseren rögzített rövidke törölközőkkel a derekukon, amik alól minden lépésüknél kivillant a modern divatnak megfelelően

csupaszra borotvált szeméremtestük. Egész egyszerűen teljesen természetes volt nekik. Közben gondtalanul beszélgettek, biccentettek felém, meghívtak az esti sörözésre, anélkül, hogy akárcsak fel is merült volna az, hogy én legyek az esti numera. Persze, ugyanennyire ez is benne volt a pakliban.

Nekem, a prúd kelet-közép-európainak ez teljesen szokatlan volt és zavarba ejtő. Gyerekkoromban ezeket a témákat a végtelenségig kerültük, sohasem beszéltünk ilyesmiről. A szexuális felvilágosítást, apa híján, az osztálytársak által az általános iskolába csempészett pornómagazin végezte el. A bátyámmal sem voltunk tipikus fiútestvér viszonyban. Nem beszéltük meg a csajozásainkat, nem mondta el, hogyan kell nővel dugni, nem avatott be tapasztaltabbként az élet nagy dolgaiba felnőttesen, és hasonlók. Mondjuk egy egyszerű vállon veregetés is elég lett volna. De ilyesmi sosem volt közöttünk, inkább csak hosszú hallgatások és mellébeszélések. Talán az apánk hiánya miatt volt az egész. Apaképből alig jutott, igazából semennyi. Ami jutott, az is inkább rossz volt.

Azóta megfakult, fekete-fehér családi fotók zárdejébe szorult gyomorgörcsök maradtak meg végül belőlük. Egy folyton kötözködő, fölényeskedő alak maradt meg az emlékeimben, aki belenyomogatta a cigarettát a számba, röhécselve, hogy úgysem merem megszívni. Vagy éppen ha a válás utáni egy-két évben még véletlenül megjelent és eljött az iskola elé, akkor is csak folyton bajt kevert. Részegen kötözködött az utcán, és nőket állított meg, hogy hülyeségekkel fárasza őket. Kigombolta az ingét, és be akarta bizonyítani, hogy varázsereje van, mert fel tud tapasztani egy kétkoronást a mellkasára, és az nem esik le.

Ilyenkor nem lehetett leállítani, elrángatni, végigvitte a projektet, és ott kellett állni mellette alig harmadikos, talán negyedikes kisdíákként. Megsemmisülve és reménykedve, nehogy osztálytárs vagy ismerős jöjjön szembe a szlovák panelváros pletykás utcáin. Egyik ilyen alkalommal magával vitt a kocsmába. Nem egyszer fordult ez elő, de erre az esetre különösen tisztán emlékszem. Valami nézeteltérése támadt egy helyivel, amit azonnal ki is mentek lerendezni a hátsó utcába. Kicsi, büféjellegű fabodé volt a kocsmá, hullámlapos fémborítású ajtóval és fogókarral, függöny nélküli szögletes ablakokkal. A szocreál esszenciája volt. Amíg a verekedés beszűrődő hangját hallgattam, rémülten néztem a velem szemben ülő tompa részeg fazont. Alig bírta a fejét egyenesben tartani. Le-lebukott a viaszosvászonnal borított asztalra. Néha ilyenkor a reflexszerű mozdulatokkal, amikkel kapaszkodni próbált, szétgurított néhány tipikus, pici, szögletes stampedlis poharat. Gurultak, hangosan ropogva törtek össze a kocsmá szürkés-vöröses kőlapokkal kirakott padlóján. A csapos fel sem nézett, bámulta a szlovák egyes adót, amin ment valami gálaműsor. Odakint sötétedni kezdett, a hosszúkás neonlámpák vibrálva töltötték fel szomorúkék fénnel a kiskocsmát. Minden asztalnál egyesével ültek a magukba zuhant munkásemberek. Nem voltunk messze a vasútállomástól, talán vonatra vártak, talán csak itt laktak a közeli, csupasz és szürke panelcsoportban, ahonnan rendszeresen jártak le a bezártságtól és kilátástalanságtól magukba zuhant családfők, akik a közeli gyárakban, JRD-kben, vagyis a szlovák téeszekben dolgoztak.

Kelet-Európa volt ez akkoriban a javából. Szürkébbek voltak az itteni országokban a nappalok és sötétebbek az éjszakák. Kisebbség a boltok, izzadságszagúbbak a kocsmák és szomorúbbak a gyerekkorok. Gyomorból, tüdőből áradt a

szomorúság és a fásultság. Nem voltak még élettől nyüzsgő eszpresszók sem, mint odaát. Fakóbbak voltak a buszok, laposabbak a lapos tetők és megszeppen-
tebbek a fekete-fehér fotókon műanyag tűzoltóautókat szorongató kisgyerekek,
családi portrékon.

A hangulataink egyszerűbbek, egysíkúbbak voltak, és gyerekként egészen
apró dolgok boldoggá tudtak volna tenni. Ahogy ott ültem az asztalnál, és hall-
gattam, ahogy apám orrcsontját eltörlik, valahogy mindez természetesnek tűnt.
Ijedt voltam persze, és fészkelődtem, de biztos voltam benne, hogy valahogy
végül is ez a világ rendje.

A dülöngélő fickó egy pillanatra kinyitotta a szemét. Alig résnyire, pont any-
nyira, hogy körülnézhessen, hol is van voltaképpen. Amikor a tekintete rám
esett, egy pillanatra összerezsent. Talán azt hitte egy másodpercre, a saját fia vár-
ja türelmesen, hogy kijózanodjon. Aztán megnyugodott, majd a tekintete pász-
tázni kezdett a teremben, kihez tartozhatok. Egy darabig bambán nézelődött,
osztott-szorzott fejben.

– Kérsz egy nanuko... – kezdte volna mondani, de ebben a pillanatban hosz-
szú, egyenletes sugárban tört ki belőle a hányás. Valószínűleg nanukot akart ne-
kem venni, hogy addig is elülsem valamivel az időt, míg kitalálja, ki is vagyok
volyaképpen. A nanuk jégkrémet jelentett Szlovákiában. Mikor először jártam
gyerekként itthon, és próbáltam jégkrémet venni a boltban, majdnem elsírtam
magam, mert senki nem értette, mit akarok. A fickó hányása laposan futott szét a
viaszos vásznon. Hátrébb húzódtam, de elmenni nem mertem azt asztaltól, mert
apám erre utasított.

Már nem emlékszem, mi lett annak a napnak a vége.

A hostelben egy nappal korábban felettem halkán szuszogott a lány, aki éjfél előtt
valamivel esett be a szobába. Hosszasan rendezkedett a félhomályban a csomag-
jaival, és részletesen bemutatkozott, amikor látta, hogy résnyire kinyitom a sze-
mem. Valahonnan északról érkezett, mint a legtöbben a hostelben, úgy látszik,
vonzotta a hűvös nyárhoz szokott skandinávokat az elérhető, olcsó és szélsőséges-
sen forró tengerpart itt délen a szlávoknál. A lány, miután bemutatkozott, annak
biztos tudatában, hogy ébren vagyok és a folyosói lámpa fényében pont eleget
látok, komótosan elkezdett pizsamába öltözni. Szép alakja volt. Nem sablonosan
nőies, de azért ívelt csípő, kicsi, kerek fenék és félnarancs mellek. Talán egy kicsit
magasabb volt a kelleténél, de az alsó ágyon fekve lehet, hogy rosszul mértem fel
a félhomályban. Nyugodt, fesztelen mozdulatokkal fejtette le magáról a vékony
felsőt. Nem viselt melltartót, nem is igazán lehetett rá szüksége a kicsi feszes mel-
lelkel. A mellbimbója körül alig volt kivehető a holddudvar. Egy darabig bugyiban
ácsorgott az ágy előtt, valamit rendezgetett a felső ágyon, a mellei hozzá-hozzáér-
tek a felettem lévő ágykerethez, csípője alig fél méterrel a fejem felett be-belengett
az ágyam fölé.

Végül a bugyit is levette. Feszengtem, nem mertem elkezdni fészkelődni,
hogy udvariasan a fal felé forduljak, behunytam a szemem. Aztán mégis kinyitot-
tam résnyire. Ahogy a combján lecsúszta a ruhadarabot, lassan feltekeredett a
bugyi anyaga a bőrén. Hanyag mozdulattal dobta bele a nyitott utazótáskájába
bekészített nejlonzacskóba. Megint matatott valamit, pár másodpercig kister-

peszben ácsorgott. Egy kis csík kivételével teljesen borotvált volt. Zuhanyozni ment, hallottam, ahogy matat odakint a fürdőben. Törölközőben jött a szobába, fesztelenül dobta le magáról. Egy elnyútt pólót és egy kockás férfi boxert vett fel, majd lekapcsolta a folyosói villanyt, és felmászott a felső ágyra.

– Good night, Kornel – súgta, miután elhelyezkedett odafent.

Hajnalban arra ébredtem, hogy lehúzzák rólam a vékony lepedőt, ami alatt teljesen meztelen voltam. A lány a felső ágyról szó nélkül a szájába vett, még ha tiltakozni akartam volna, akkor sem lett volna rá időm. Átfutott rajtam a gondolat, hogy zuhanyoztam-e lefekvés előtt, vagy izzadtan, piszkosan dőltem-e az ágyba, aztán beugrott, hogy zuhanyoztam. Még teljesen fel sem ébredtem, már megkeményedtem a szájában. Azért nem hagyta abba azonnal, odaadóan mozgott a feje még jó pár percig. Majd fölém hajolt, lenyúlt a kezével, amiben egy óvszer volt bekészítve, rám húzta, majd rám ült. Szó nélkül csinált mindent, kissé szenttelenül. Míg mozgott rajtam, nem is nézett, behunyta a szemét, talán valaki másra gondolt, talán csak koncentrált. Pillanatok alatt elment. Halkan, összeszorított foggal, egy-két rángatózás kíséretében, hogy bevárjon, egy darabig még folytatta kis szünet után, majd ledőlt a mellkasomra, mellei rám tapadtak, forrón lihegett a nyakamba.

Ian, az ír srác, aki előző nap érkezett, hortyogva aludt a szoba túlsó felében.

Most viszont teljesen üres volt a hostel. Napok óta összevissza aludtam. Ötödik napja voltam a tengerparton, igazából fogalmam sem volt, mit csináljak itt, már a megérkezés után megbántam, hogy elutaztam Vízivárosból. Koperben valahogy megállt a meleg, lehetetlen volt elbújni előle. A hostelben nem volt légkondicionáló, forrók voltak a falak a napközbeni hőségtől, ontották a meleget éjszaka. A városban minden kávézó, kocsma és ivó a fedetlen teraszokra költözött, vagyis a legtöbbször nem is igazán volt belső helyisége, csak egy kis kimérés, esetleg két-három bárszéki box, ahonnan a kiszolgálást intézték. A teraszok ráadásul legtöbbször hálószerű árnyékolókkal voltak fedve, ami semmit nem védett a hasító napfény ellen. Úgy éreztem, a városban minden összeesküdött az árnyékos helyek ellen. Ha autóval lettem volna, vagy társasággal, más lett volna a helyzet, de így igazából semmi mással nem lehetett elütni az időt, mint a parton ücsörgéssel. Túl mélyre a vízbe sem akartam bemenni, mert a ruháimban kint volt mindenem, a gépem a jegyzeteimmel, amiben felkészítettem a regényt apám fiktív elbúcsúztatására, az útlevelém, a biztosítási kártyám, pénzem, hitelkártyáim. Itt Szlovéniában jóval kisebb lett volna az esélye, hogy ellopják, mint mondjuk otthon vagy bármely másik kelet-európai országban. Igazából Szlovénia már nem is Kelet-Európa, ezt gondoltam.

Így aztán inkább csak ültem a parton, söröztem vagy cigiztem. Esetleg nekiindultam a városnak, és bolyongtam, megálltam minden kávézóban, ahol volt wifi, és vicces dolgokat posztoltam a közösségi oldalakon arról, hogy jól érzem magam. Fotó a tengeréről, a tintahalas rizottóról, a helyi sörök címkéjéről, szelfi a kihajózó tengerjáróval, ami délután elhagyta az öblöt, ilyesmik. A tengerjárók hatalmasak voltak. Hasonlót sem láttam még korábban. Szárazföldiként, se nem északi, se nem déli, se nem teljesen keleti, nem is nyugati emberként.

Ez a silány semmilyenység ömlesztett minket idegesen öntudatos masszává Kelet-Közép-Európában, messze mindentől, ami érdekes.

A hajók elképzeltetlenül nagyok voltak, az öböl piszkoskék vizén az oldalak feketéje egészen szürreális volt, mintha a fehér és a fekete keveredett volna egy láthatatlan vásznon. Lomhán mozogtak, milliméterről milliméterre, minden egyes kis moccanást ezerszer átgondolva, mintha az örökkévalóság állna a rendelkezésükre a kihajózásra. Rakományuk ezernyi házméretű konténer, kékek és sárgák, pirosak vegyesen. Hatemeletnyi magasan rakva egymásra katonás rendben. Úgy éreztem, egy egész országot rápakoltak erre az egy hajóra.

A látvány annyira megbabonázott, hogy az egyik este délután hattól majdnem tizenegy óráig mozdulatlanul ültem kint a móló legvégén. Mellettem helyi kamaszok csoportba verődve iszogattak, jöttek-mentek, csajoztak és fiúztak, baromkodtak egymással, mintha be akarnák lökni a másikat a tengerbe. Az egészből alig hallottam valamit. Néztem a távolban a kifutó hajószörnyeket, hallgattam a móló mellett kikötött, hullámokon ringva összekoccanó jachtok kotyogását. Halszag volt, meg a hajókötelekre felkapaszkodott zöld massa szaga, sószaggal és a parti éttermek odaáramló ételillatával keveredve. Egymás után szívtam a cigarettákat, mozdulatlanul. Egy mandulaszemű szlovén lány végül megkérdezte, jól vagyok-e. Szép arcú, szeplős lány volt, feszes arcbőrrel, mélykék szemekkel. Gyönyörű alakja volt, tizenhét, tizennyolc lehetett, feszes rövidnadrágban, ujjatlan pólóban, aminek vállpántjai alól kikandikált a melltartó pántja. Az még a második, talán harmadik nap lehetett, ropogós friss ruha volt rajtam, meg voltam borotválkozva, és mivel már lehűlt az idő, zakót viseltem lazán megkötött sállal, amitől nem látszik, milyen beesett a mellkasom, tulajdonképpen jól nézhettem ki. A lány tekintetében meg is volt a péntek esti kaland esélye, kicsit aggódva, kicsit kacérkodva nézett.

– Hogyne lenne minden rendben – kicsit ingerülten válaszoltam neki. Gondoltam, úgysem tudja, miben vagyok. Nekilátni angolul mindent elmesélni bonyolult is lett volna és kicsit sem ágyba csalogató, így inkább nem is erőltettem a dolgot. Lehettem volna kedvesebb.

– Hát jó – mondta, és otthagyt. Színes bermudanadrágos, kigyúrt fiúkkal, fiatal, hozzá hasonló lányokkal távozott. Sziluettjét még sokáig követtem a parti lámpasor fényében, a lépésenként meg-megfeszülő fenekét, a hosszú kamaszcombokot. Amikor a kikötő végéhez értek, még egyszer visszafordult felém.

A napfény egyre rosszabbul érintett. Alig mozdulok ki egyébként levegőre, a nyarat zsigerből rosszul viselem. A legtöbb alkalommal, ha napfényre kerültem, rövid idő alatt napszúrást kaptam, vagy egyszerűen csak levert a bőr alá mászó hőség. A hideget kedveltem, a maró fagyot, ami az ember tüdejét úgy járja át légzéskor, hogy érzi minden egyes tüdőbolyhocskáját. Amikor lábujjtól fejbűbig bizsergeti az embert a jeges, száraz levegő, de közben megvédi a nagykabát. Ez járt a fejemben, máris volt egy ellenpontom legalább, előre el is kezdtem gépelni a készülő regényemhez a hideget.

A rettentő hideget. Így ismételtettem magamban. Oda is képzeltem magam alig felöltözve egy jéghideg hegycsúcsra.

Néha összefutottam Iannal, az ír sráccal, aki az első napon csattogott be a hostel-szobába. Félig aludtam, amikor megérkezett, majd kis matatás után minden ruháját szétszórva anyaszült meztelenül kezdett fel-le mászkálni a szobában, vörhenyes volt az egész teste, ráncos volt a segge, és pocakot eresztett, vörös hajával úgy festett a félhomályban, mint egy elhízott, pöttyös gyufaszál. Mikor észrevettem, hogy ébren vagyok, minden zavar nélkül odajött hozzám, kezét nyújtott, bemutatkozott, majd töke fölött az alhasán a lágyrészt vakargatva fejtette ki, hogy mindenképpen el kellene mennünk inni valami töményet. Másnap is, aztán a későbbi napokban is össze-összefutottunk. Ian nem csinált semmi mást Koperben egész héten keresztül, csak bárokban ücsörögött, és nézte a távolban úszó hajókat a fehéren fodrozódó, kánikulától vibráló, kék tengeren. Ha együtt ittunk, az sem beszélgetést jelentett neki, hanem egymás mellett ivást és bámulást a nagy, kékes-fehér semmibe a távolban.

De vasárnapra ő is elment. Mindenki elutazott. Amikor éjszaka felébredtem, és nem tudtam, hol vagyok, hevesen zakatolt a szívem. Vert a víz, szédültem, hánytam is egyet. Majdnem biztos voltam benne, hogy napszúrást kaptam. Elkapott a pánik, hogy egy üres tengerparti épületben halok meg teljesen egyedül, ami normál esetben drámai és színpadias halálom lenne, de amikor benne van az ember, kicsit sem hangzik jól. Rossz volt a gyomrom, kiszáradt a torkom. Kimentem a közös konyhába, nem volt semmi innivalóm már. A csapvizet nem mertem meginni. A szívem közben egyre hevesebben vert.

Belenéztem a fürdőszobai tükörbe, és apám nézett vissza rám.

Ugyanaz a csontos arc, ugyanazok a vonások, a fekete dús haj. Hirtelen elképesztő lett a hasonlóság. Nem akartam egyedül maradni. Éjjel egy óra volt. Felkaptam magamra pár ruhát, magamhoz vettem az útlevelet és a pénztárcámat. A holmim a hátizsákban és a földön hevert szanaszét, az iPadem, a billentyűzetem, minden más. Nem volt erőm összerakni. Letámolyogtam a másodikról. A hostel falai ontották a forróságot, patakokban dőlt rólam a víz, nem kaptam levegőt. Egy szál ing volt rajtam, hosszú ujjú, mint mindig. Rövid ujjú holmikát, rövidnadrágot sosem hordtam, úgy gondoltam, felnőtt emberhez méltatlan az ilyesmi. Nem találtam a folyosón a villanyt, tapogatózva haladtam lefelé a lépcsőház hőkapszulájában, zihálva a sötétben. Nagy nehezen megtaláltam a recepciót.

Kinyitottam az utcára néző ajtót, és kiléptem az éjszakába. Sokként ért a jeges, hideg levegő, ami az ötvenfokos benti hőmérséklet után odakint ért az éjszakára hirtelen lehűlt városban. Hangosan csattant mögöttem a hostel kapuja, a mágneszárak egymásra haraptak. A hideg annyira meglepett, hogy el is felejtettem egy pillanatra a rosszulletet. Az izzadság kihűlt rajtam és az ingemben. Visszafordultam az ajtó felé, hogy hozzak egy zakót, mert a nyár ellenére zakó mindig volt nálam. Most azt kívántam, bárcsak lenne nálam egy nagykabát, akkor pillanatok alatt otthonossá válna az időjárás. Ekkor vettem észre, hogy bent felejtettem a mágneskárttyát, amivel a hostelbe vissza tudok jutni. Szinte abban a pillanatban vacogni kezdtem a hidegtől. Talán hat vagy hét órakor már kinyit a recepció hétfőn, vagyis ma hajnalban, csak ezt az időt kell átvészelnem valahogy, gondoltam.

A koperi utcák olyan kihaltak voltak, mint egy zombifilmben. Sötétek voltak a lakóházak, a kirakatok, életnek sehol nem volt nyoma. Hosszan futottak a vár

aljában sorjázó, terméskövekből rakott több száz éves falak, kandeláberekből át-
alakított lámpák világítottak valamelyest, és a háttérben, a kikötő jelzőfényeinek
tükrében tintafeketésén, baljósan feküdt a tenger. Átfutott a fejemben a gondolat,
hogy ha most kellene a tintaszínű sok kilométer mély átláthatatlan vízben úsz-
nom, azonnal megölne a félelem. Keresztül-kasul jártam a várost, de sehol nem
találtam egyetlen nyitott helyet, egyetlen lelket sem. Macskák kukáztak a sikáto-
rokban, és égtek az okker kandeláberek, de más mozgás nem volt. Teljesen ki
voltam száradva, a pánik egyre jobban eluralt. Végül hosszú idő után találtam
egy taxist. Hátradöntött széktámlával aludt egy taxidrosztban. Nem volt túl bol-
dog, mikor felébresztettem. Megkérdeztem, hol van ilyenkor, hajnalban bármi
nyitva. Mondta, hogy nincs semmi, minden zárva van. Gyanakodva méregetett
közben. Kérdeztem, hogy esetleg benzinkút van-e, de csak automaták működtek
éjjel. Végre nagy nehezen eszébe jutott a McDonald's drive.

– Vigyen oda – mondtam, már szinte a könnyeimmel küszködve.

Rettenetesen sokáig mentünk. Kacsaringós utcákon előbb, aztán a tenger-
parti főúton, majd újra kacsaringók és megint a főút, de meg sem mertem muk-
kanni. A kocsiiban egy kicsit melegebb volt, a verítéktől nedves ingben, odakint a
soknapi hőség után, úgy éreztem, halálra fagynék a tenger felől érkező éjszakai
hidegben. Végül legalább negyvenpernyi kocsikázás után érkeztünk meg. Szó
nélkül kifizettem az összeget. Egy kivilágítatlan töltőállomás szomszédságában
ácsorgott egy szerény, egyablakos McDonald's. Vidáman világított a bohócfigura
a cégér mellett. Odabent félhomály. Bezörögtem. Kis idő után nagy nehezen
megjelent egy ember. A legnagyobb méretű kólát kértem tőlük. Kérdezték, ké-
rek-e mást, szinte kiabálva mondtam, hogy nem, csak ezt az egyet, de gyorsan.
Szinte egy húzásra ittam meg a sok decis pohár tartalmát, az út menti kövön ül-
ve, és vártam, hogy jobban legyek.

Teljesen üres volt a város. A jelzőlámpák sárgán villogtak, üres volt a főút, a
töltőállomás, feketén világítottak az ablakok a házakon, mintha a vasárnap éjsza-
kát mindenki holtan töltötte volna.

Amikor elfogyott a kóla, és elmúlt a szomjúság, még erősebben jött rám a
vacogás. Lebontottam a feltúrt ingujjat a karomon, begomboltam a gallérgombot
is, mintha ez valamit számítana. Könnyű lenvászon nadrág volt rajtam, amit
ugyanúgy átjárt a hideg levegő. De legalább a cipőm meleg volt. Ahogy rövid
ujjút, úgy nyitott cipőt sem hordok soha. A taxis szó nélkül itt hagyott, fogalmam
sem volt, hol vagyok. Az iPhone-omon nem működött a négygé, wi-fi nem volt a
kicsike McDonald'sban. A töltőállomás sugárzott ugyan wi-fit, mondták, hasz-
náljam azt, de nem tudtam hozzá a jelszót, sehol nem volt kiírva. A térképeimet
a szálláson hagytam. Átfutott a fejemben, hogy itt fogok meghalni valami koperi
külvárosi útszakaszon. Ennél már az is jobb lett volna, ha a hostelben dobom fel
a talpam. Nem bírtam uralkodni a testemen, rázkódtam, remegtem a hidegtől, és
pánikoltam is egyszerre. Elindultam az út mentén, de éreztem, hogy nincs erőm
a soknapi hőség és rosszullét után gyalogolni, és persze azt sem tudtam, merre
kell menni, merre van a vissza, és különben sem tudtam volna visszajutni a
hostelbe mágneskártya híján.

A távolban, úgy kétszáz méterre fényt láttam. Jobb híján arra indultam, hátha
mégiscsak akad egy nonstop kocsmá a városban. Mikor odaértem, láttam, hogy

egy hotel cégére világítja meg a sötét koperi utcákat a hidegben. Bátortalanul, mint akinek nincs joga, benéztem az üvegajtón. Úgy éreztem magam, mint egy csöves, aki jobb életre vágyik. Viseltes, piszkos volt a vászonnadrág rajtam, zsebeiben igénytelenül dudorodott a tárcám és telefonom, az ingem nem is igazán illett hozzá, és nyakig be volt gombolva, kócos voltam, és az arcomra húlt vértéktől csillogtam. Egy fiatal recepciós ücsörgött a pult mögött, elegáns zakóban, nyakkendőben. Diszkrét fény szórta meg a lobbyt, már innen lehetett tudni, hogy nem olcsó a hotel, de a kárpitozott falak és bordó szőnyeg a folyosón, az elegáns bár a hallban ugyanezt sugallták. Nyeltem egyet, és az ajtó felé indultam, a fotocella engedelmesen széthúzta előttem az üveglapokat.

A recepciós először hökkenten, majd komornyikpózba vágva magát fogadott. Ismertem ezt a pózt otthonról, a saját munkahelyemről. A kellemetlen ügyfelet fogadó, udvariasságot árasztó, de ellenségességet üzenő testtartás.

– Egy szobát szeretnék kivenni – mondtam angolul. Nem kérdeztem meg, mennyibe kerül, tudtam, van nálam elég pénz, és sokkal megalázóbb rákérdezni, mint túlköltekezni.

A srác meglepően jól viselkedett, nem kérdezett vissza, nem vitatkozott. Gondolom, végignézett, és tudta, hogy egyrészt nekem most mindegy a pénz, másrészt akkor leszünk mindketten bajban, ha visszakérdez.

Mágneskártyát kaptam, negyedik emeleti szobát. Vacogva és a szívveréssel küszködve vonultam végig a bársonyszőnyegen, és könyörögtem magamnak, hogy legyek jobban, ne kelljen ezt a srácot egy nyugodt hétfő hajnalon megkérnem, hogy hívjon hozzám orvost. Lüktetett a halántékomban a vér, dúdolgattam magamban, hátha attól elmúlik. A lift is a kártyával működött, acélkék, modern szerelvény volt, halkán vitt fel a negyedikre, nem szólt benne zene sem.

A szobám tipikus középkategóriás hotelszoba volt, visszhangos fürdőszobai szellőzővel, mágneskártyára kapcsoló villanyrendszerrel, falhoz rögzített hajszáritóval a fürdőszobában. Üres volt, és a berendezés ellenére kongott a semmitől. A duplaágyra bekészítették a ropegósra tisztított fehér törölközőket, kis szappanok voltak a fürdőben, apró samponok a zuhanyzóban és kéztörlők a mosdócsap mellett. Megállás nélkül zúgott a szellőző. Levetköztem, összehajtogattam a ruháimat, hátha attól reggel ráncatlanabbak lesznek, és zuhanyoztam. Nem sok kedvem volt hozzá, de gondoltam, most már akkor legalább nem a hostelben, ha már ki van fizetve. Forró volt a víz, felmelegedtem tőle. Használtam a hajszáritót is.

Kerestem a minibárt, hogy megnyugtassam magam valamivel, de nem találtam. Ez eléggé idegesített, mert úgy éreztem, ezt az üres hotelszobát nem bírom ki valami ital nélkül. Egy darabig gondolkodtam rajta, de végül a szégyenérzetemet legyűrve felkaptam az egyik hipó szagú frottír fürdőköpenyt, és a hajnali háromi neonfényben lelifteztem a lobbyba. A recepciós fiú nem jött zavarba, nem ült ki semmi rosszallás az arcán, de nem tudott mit tenni, a bár zárva volt.

Visszamentem a szobába, és arra gondoltam, meg fogok itt örülni reggelig, míg kinyit a hostelem, és vissza tudok menni a holmimért.

Lezuhanyoztam még egyszer, hogy megnyugodjak.

Bekapcsoltam a tévét, és kattintgattam a csatornákat, a jól ismert filmek sorjáltak a képernyőn szlovén szinkronnal.

Kikapcsoltam.

Zúgott a fürdőszobai szellőző.

Rosszabbul voltam, mint előtte, ezért inkább felöltöztem. Nem akartam frottír fürdőköpenyben lenni, mikor megtalálnak, ha netán meghalnék. Úcsörögtem az ágy szélén, vártam, hogy a napszúrás átmenjen rajtam. Néztem a falat, felbontottam még egy kis mini szappant, mert érdekelt, hogy néz ki, ha még nem érte víz. Sétáltam egyet a kihalt hotelfolyosón, megszámloltam a szobákat a félhomálytól fakón fénylő vörös szőnyegen járkalva.

Négy körül világosodni kezdett. Beköszönt az ablakon az idegen város. Ahogy egy várost lassan bevilágít a reggel, az otthon is nyomasztó tud lenni. Ott, akkor egészen végtelen volt a látvány a negyedik emeleti szobából.

A tenger fakókékje és a tegnap kihajózó tengerjárók távolodó fekete pontja a vízen.

Egy percet sem aludtam.

Reggel lementem a recepcióra, és kértem a számlát. Nem kértem reggelit sem, furán néztek rám. A büféasztalról elvettem egy ásványvizet, és elindultam a hostel felé, ahol reggel tízkor kellett kijelentkezni. Nem volt egyszerű még napfényben sem, és legalább másfél óra séta volt, míg visszaértem. Ekkorra a forróság már újra elöntötte a várost. A tenger felől érkező hideg éjszakai levegőnek már az emléke is szétfoszlott a délelőtti kánikulában. Egyetlen felhő sem tompította a napot, halványkék és tiszta volt az ég, csak a tenger feletti szakasz a távolban volt szórta ködös. Mire visszaértem, már forrók voltak a korlátok, és a hosszabb útszakaszokon szállt a gőz vagy pára, vagy mi is az, ami a távolban homályosan hullámzik a beton fölött.

Büdös voltam és izzadt, hiába a zuhanyzás, a ruháim magukba itták a verítéket. A recepció szerencsére nyitva volt. Öklendezve, hányingerrel küzdve szaladtam fel a lépcsőn, az emeletre érve nem törődtem a most érkezett, hátizsákaikkal bíbelődő vendégekkel, berontottam a fürdőbe, és behánytam a zuhanytálcába, annak tudtában, hogy nem ettem szilárdat két napja. Vízet, talán kólát és epét hánytam, több körben. Amikor végeztem, felnéztem a tükörbe, sápadt voltam és remegtem.

És egyre jobban emlékeztettem magamat apámra.

Éreztem, hogy felmegy a lázam is. Vissza akartam érní Vízivárosba.

A szobámban összepakoltam mindent, kapkodva, összevissza, kicsit sem a rám jellemző precizitással. Mindenemet begyűrtem a hátizsákba, iPadet, töltőt, ruhákat. Át sem néztem az ágyamat, nem maradt-e benne valami, kapkodva hagytam el a szobát. Minél hamarabb le akartam érní a tengerpartra, mert abban bíztam, hogy a hideg víz rendbe fog tenni. Még tíz óráig volt a vonat indulásáig. Éjszakai járat hozott ide, ugyanígy visszafelé is éjszakai vonat ment. Este nyolckor indult a koperi állomásról, reggel hétkor érkezett meg.

Keresztülmentem Koperen a szokásos útvonalon. Büfék, kisboltok, kávézók, főút. Mintha egy sütőben sétáltam volna, amit dupla üzemmódban használnak. Felülről a nap, alulról a betonból visszacsapó forróság égetett. Az egyik útba eső kávézóban vettem két liter ásványvizet, a felét majdnem egy húzásra erőltettem magamba. Nagy nehezen, minden erőmet összeszedve végül leértem a partra. Ledobáltam mindent a homokba az egyetlen kicsike árnyékot nyújtó bokor tövébe. Öklendeztem, próbáltam visszatartani a hányást. Levettem a ruháimat. Nem

foglalkoztam az irataimmal és az értékeimmel, csak a hideg tengerbe akartam érni. Amikor hasig begyalogoltam, összeszorult a gyomrom. Emberek voltak körülöttem, nem akartam jelenetet rendezni, és tudtam, hogy nincs bennem semmi más, csak víz. Bemerültem a tengerbe. Furcsa érzés volt, ahogy a hideg víz alatt, a messzeségbe vesző tengerfenék látványa mellett bukik ki belőlem minden, szembemenve a vízzel, az ellentétes nyomással.

Elmerültem a hideg tengerben, próbáltam arra koncentrálni, hogy uralkodjak magamon, hogy az egész csak lélekjelenlét kérdése, semmi több. Öt-tíz perc után kiséáltam a partra. Megkerestem az átforrósodott vizespalackot, és megittam a másik felét. Leültem a bokor tövébe, és vártam, hogy jobban legyenek.

Körülöttem vidám családok piknikeztek, gyerekek rohangáltak színes gumi karúszókkal, sütötte a napfény a fagyaltárus bódéját, ahol hisztérikusan patogtak a farámpán a cukorsokkos gyerekek új adagért. Fiatal, karcsú lányok feküdtek a homokban. Fürdőruhájuk lazán borította borotvált szeméremdombjukat, melltartójuk olyan könnyedén fogta mellüket, mintha ott sem lett volna. Az íveket, a vonalakat még láztól, rosszullettől görcsösen is könnyű volt hozzáképzelné. A mellük kicsinyke holdudvarát, a hideg víztől megkeményedő mellbimbókat.

Az öbölben megint kihajózott menetrend szerint egy rakománytól szügyig tengerbe süllyedő hajó.

Csak az járt a fejemben, hogy ne rendezek jelenetet. Hatalmas frottír törölköző volt nálam. Amikor éreztem, hogy nem bírom tovább, a számhoz emeltem, és megpróbáltam köhögésnek álcázni a hosszú, múlni nem akaró hányásrohamot. Beleokádtam az összes megivott vizet a törölközőbe. Amikor végeztem, igyekeztem úgy kicsavarni, mintha csak a tengerből hoztam volna ki, és kezdtem előlről.

Talán a harmadik körnél jártam, amikor megérkezett egy piros pólós rövidnadrágos fiú. Szédültem már, azt sem tudtam, mi történik. Vízimentő volt az öbölből. Kelet-közép-európai viszonylatban fogalmam sincs, hogyan szűrt ki a vízből egy csónakról, legalább száz méteres távolságból a tömegben. Futva érkezett, mögötte a második. Mindketten tagbaszakadt, kigyúrt, izmuktól hepehupás mellkasú fiúk voltak. Az egész napos tengeren hánykolódás és parton ücsörgés miatt csokibarnák. Fekete hajú, dús szemöldökű mediterrán típusok. Az első kapásból a homlokomra tette karját, megfordítva a kézfejét, utána a nyaki verőeremre tette a mutató- és középső ujját. A másik valamit kérdezett, hogy milyen nyelven beszélek, és hogy szedtem-e valamit. Jeleztem a fejemmel, hogy nem.

Aztán azonnal mondtam, hogy hagyjanak, menjenek nyugodtan, minden rendben van.

Mert egy tisztességes kelet-közép-európai bajban ezt mondja.

Integettek a fejükkel, hogy szó sem lehet róla, és mutogattak a napra, meg a fejemre, hogy napszúrást kaptam. Az egyikük karon fogott, a másik felkapta a táskámat, mielőtt bármit tehettem volna. A strand orvosi szobájába vittek, ahol vízzel kínáltak, amit azonnal kihánytam. Megint megkérdezték, szedtem-e valamit. Ismét mondtam, hogy nem. Viccelődtek, hogy ők is szoktak, az egyikük mutogatva jelezte, összecsíppentett mutató- és hüvelykujjal cigarettázó mozdulatot imitálva, a füvezésre célozgatva, talán azért, mert azt hitte, csak titkolózom, és a

cinkoskodással akart meggyőzni, hogy elmondjam, hogy tudjanak róla, mivel állnak szemben. Megismételtem, hogy szó sincs ilyesmiről.

Akkor a nap, ismételték, csak az lehet.

Azt hiszem, hogy nyolc perccel később már orvosnál voltam.

Aztán még egy-két dolog történt, de közben elájultam.

Amikor felébredtem, egy steril fehér kórteremben feküdtem, ropogós, hófehér lepedőn egy kivizsgáló ágyon. Lágy huzat járta át a szobát, és szikrázó napsütés telítette, mint egy filmben. Zavartan néztem körül. Szemben velem az ablakon túl a tenger hasalt, elveszett a vége a láthatáron, nyugodt volt és mélykék. Könnyű szél fújt be kintről, a nyitott ablak ellenére is járt a légkondi, és egy fali ventilátor is forgott. Egy hegy tetején volt a kórház. A háttérben a tengeren vitorlások futottak, csónakok kerültek meg a parttól pár tíz méterre fekvő sziklás szigetet, már amennyire látni engedte a félig behúzott fehér függöny. A teremben patikai tisztaság, fehér és kórházi zöld színek váltották egymást. Sehol az otthon megszokott kórházi halálszag. A teremben rajtam kívül senki nem volt, csak orvosi eszközök, műszerek meg a karomba kötött infúzió. Mellettem a csomagjaim a földön. Ruháim gyűrőtten ugyanúgy rajtam, csak a karomon volt feltúrva az ing, benne a tű. A zsebemből hiányzott az irattárcám, a másikban viszont ott volt a telefonom. Úgy tíz perc múlva érkezett egy ápolónő.

– Kornel, jobban? – tört angolsággal kérdezte.

Erőtlenül intettem, hogy minden oké. Onnantól kezdve, míg le nem folyt az infúziós palack, tízpercenként rám nézett. Mosolygott, egyszer még a homlokomat is megsimogatta. Amikor elfogyott, kivette belőlem a tűt, és mondta, hogy kis ideig még feküdjek, várják a laboreredményeket. Ekkor éreztem meg a másik könyökhajlatomban a szúrt sebet, valószínűleg, míg eszméletlen voltam, vettek tőlem vért. Feküdtem tovább a kivizsgáló ágyon, legszívesebben aludtam volna egy nagyot.

Húsz perc múlva érkeztek meg az eredmények. Az orvos egy darabig nézegette a lapokat, pár dolgot kérdezett, ettem-e valamit, ilyesmit. Azt mondták, mehetek, csak egyek több sót és igyak rendszeren vizet, kerüljem a napfényt. A nővér visszaadta a személyimemet és a nemzetközi egészségügyi kártyámat, majd átnyújtott egy számlát azzal, hogy a kártya nem fedezett minden vizsgálatot. Tizenkilenc euró volt a lap alján. Sokkal többre számítottam. Kifizettem, és rendezetlenségemen végignézve, karomra mutatva, mintegy az esetet összegezve hozzátettem, hogy „bocsánat”. Őszinte értetlenkedéssel nézett rám, megsimogatta az arcom, és visszakérdezett, hogy „miért?”.

Összeraktam minden holmimat, felvettem a csomagomat. Délután két óra volt. Még hat órám volt a vonat indulásáig. Hosszú, kanyargós ösvény vitt le a hegyről. Nem mertem taxit hívni, nehogy újra rám jöjjön a rosszullét, akkor jobb lenne inkább a szabadban lenni. Átvergődtem a városon, bár jobban éreztem magam, és elmúlt a hányingerem, a hőség kitartott. A külvárosban, ahol a vasútállomás állt, még annyi árnyék sem volt, mint a kórházból a hegytetőről lefelé vezető úton. A szalmakalap a fejemen mintha ott sem lett volna.

Átütött rajta a napfény, bele a fejbőrbe, át a koponyán, a szöveteken, agyvelőn keresztül egész a szívig.

A vasútállomás mellett egy kis kocsmá állt. Inkább kávézó. Mindkét karomon leragasztott vattapamaccsal ültem be, és dőlt rólam a víz. Azon gondolkodtam, mit tehetnék, hogy jobban legyek. Vízet kértem és helyi töményt, most már mindegy alapon. Tizenkét órányi vonatút várt rám. Valami helyi fűszeres zöld italt kaptam. Anizsos volt, mégsem abszint, de valami nagyon hasonló. Megittam. A pult üvegvitrinjében kis palackokban volt még belőle, kettőt kértem magamnak. Gondoltam, vész esetére jó lesz az útra, ha meg nem, megmarad szuvenírnék. Közben beállt a vasútállomás kettes számjelű sínpárjára a szerelvény, ami hazavitt. Alig három alvókocsi. A belföldi utasokat szállító vagonokat később csatolták a mozdonyhoz. Fojtogatott az érzés, hogy tizenkét órát fogok ebben az állapotban vonaton ülni.

Pökhendi hazai vasutas fiú fogadta a felszállókat. Azonnal otthonos lett a közeg, és tudtam, hogy itt nem lehetek rosszul. Beindultak a hazai reflexek. Felszálltam a vonatra, előtte még óvatosan elszívtam egy cigarettát. Amikor moccantak a vagonok, és dupla lökettel komótosan megindult a szerelvény, megittam a restiből elhozott felest abban bízva, hogy a gyomrom bírni fogja reggelig. Meg sem próbáltam írni. Feltettem a lábam az alsó ülésorra, ki sem nyitottam a nekem járó középső priccset. Hátradőltem, és megpróbáltam aludni, abban bízva, hogy sem apám, sem Dita nem fog szerepelni az álmaimban.

Persze az lett volna a legjobb, ha egyáltalán nem is álmodom.

Nem tudom, hányszor cserélődött az utasközönség körülöttem. Félig ébren, félig alva, öklendezve és hányással küzdve telt az éjszaka. Rázkódott a vonat, becsapott a rosszul záródó ablakokon a hideg éjszakai menetszél, beszűrődött az utazók zaja, amíg ébren voltak. Később már csak a zakatolást lehetett hallani, vagy a tömény, síri csendet az éjszakában, ha megálltunk egy-egy állomáson. Az ablakon át figyeltem a sötétben sorjázó szlovén tájat, a megállókat övező lámpafényeket. Alig bírtam mozogni. Felváltva fáztam és izzadtam, időnként felment a lázam. Próbáltam uralkodni magamon.

Hajnalban érkeztünk meg. Át kellett még verekednem magam a keddi városi tömegen, mire végre Vízivárosba értem. Nyár volt persze itt is, de hűvösnek és selymesnek tűnt a levegő a koperihez képest. Nem álltam meg sehol, mert nem akartam, hogy bárki így lásson. Egyenesen hazamentem. Lepakoltam, kiraktam az iPadet az asztalra, mert dolgozni akartam, akárhogy is vagyok. A mosakodást és a borotválkozást kihagytam, mert most nem kellett, hogy a tükörbe nézve apámat juttassam eszembe.